

vil jeg gjentage, hvad jeg ogsaa berørte i mit første Forædrag. Det er en Ulykke at opretholde en Retsstilling, som staar i Strid med den almindelige Bevidsthed, og det er ligegyldigt, paa hvilket Omraade man gjør det. De Straffe, som der er Tale om, ere efter Loven af 3die Marts 1854 jo ingen Lunde ubehydelige. Det er Bøder og Fængsel, som kan stige til simpelt Fængsel i 4 Maaneber og under meget graverende Omstændigheder endogsaa blive Fængsel paa Vand og Brød. De Menneſter, som blive idømte disse Bøder, og som ere begyndte, tror jeg, at affione dem, fordi de ikke ville betale dem, maagtet de godt kunde, og de Menneſter, som blive idømte Straffe af simpelt Fængsel og deslige, komme mere og mere til at staa som Martyrer i den almindelige Bevidsthed, fordi jo enhver der som jeg saa ofte har set, at saadanne Folk have helbredet Patienter, og mange som ere blevne helbredede, ere dem taknemlige derfor, og selv Bøgerne have maattet indrømme, at Helbredelse har fundet Sted, uden at de veed hvordan — maagte sige, at det at straffe disse Folk kan ikke i den almindelige Retsbevidsthed betragtes som Noget, der burde være Tilfældet, og man kan saa meget, man vil, tale om Udſigterne til forfærdelige Konsekvenser saa langt, man vil, hvis man ikke bliver ved at beholde den nuværende Tilstand; thi Uvillien imod den vil rejse sig saa meget stærkere, og det er derfor meget bedre at rette den i Tide paa en saadan Maade, at man ikke kan befrygte Ulemper deraf til andre Sider.

G. F. Larsen: Maa jeg strag til det ærede Medlem, som sidst talte, bemærke, at han ikke har forstaaet min Udtalelse tydelig om det Punkt, han berørte. Det foreliggende Forslag taler jo ikke om det Tilfælde, at Kuren enten ved Naagtsomhed eller ved Forsæt har paaført den Syge skadelige Følger. Det har allerede Lovgivningen betegnet som strafbart naturligtvis. Men det foreliggende Lovforslag siger til det Tilfælde, at Kuren aldeles tilfældigt og uden Kvalfalverens Hensigt har paaført den Syge Skade; men det finder jeg er slet ikke ganske retfærdigt at give Straffebestemmelser for. Der synes jeg, at det ærede Medlems eget Standpunkt konsekvent maagte føre til, at han ikke straffer den Paagjældende. Resultatet, som er indtraadt, er maagte imod Kvalfalverens Willie, hvorforsaa paaføre ham Straf. Efter Lovgivningens almindelige Grundſætninger skal han svare Erstatning, men hvorforsaa der skal paaføres ham Straf efter det ærede Medlems hele Opfattelse af Kvalfalveri-

forholdet, forstaaer jeg ikke, og jeg tror ikke, det er rigtigt. Til et Par ærede Medlemmer, som have henvendt Udtalelser til mig, skal jeg gjøre nogle Bemærkninger. Det ærede Medlem fra Middelfart (H. Jensen) har med fuld Grund fremdraget det psykiske Moment, som gjørende sig gjældende i Helbredelsesmethoden. Det kan nu ikke med Rette siges, at det er noget Nyt for vor Tid, for vorst Narhundrede. Jeg tror, det har fundet Sted til alle Tider, saavel i Oldtiden som nu, at man vilde paavirke Sygdommen ved psykiske Midler. I forrige Narhundrede fandt det i høi Grad Sted; den Gang, da vor nuværende Kvalfalverilougning blev givet; det er ikke noget Nyt. Derimod er det maagte først nu, at man er bleven tilstrøffelig opmærksom paa, hvilket farligt og stærkt Midde der ligger i den psykiske Paaivirkning. Dette forekommer mig meget mere, at maagte føre til, at maagte maagte være meget varsom med, hvem der faaer Ret til at anvende det, og at det lægges i virkelig kyndige Hænder, og jeg finder derfor, at der er al Grund til netop under Hensyntagen til den megen Misbrug, der sker af den psykiske Paaivirkning, at holde fast ved Lovgivningens Bestemmelser ligeoverfor Kvalfalveriet netop i disse Tilfælde. Naar det ærede Medlem paa en for ham ikke ukendt Maade indblander Ting, som Andre vilde falde uvedkommende; og navnlig indblandede Bemærkninger om det Overnaturlige, kan jeg selvfølgelig aldeles ikke indlade mig paa at besvare ham. Jeg vil kun sige, at det Overnaturlige til enhver Tid vil vide at gjøre sig gjældende paa rette Maade. Vi gjøre bedst i at holde os til det Velbekjendte. Jeg tror ikke, det Psykiske har noget Overnaturligt ved sig. Det er ganske rigtigt, at der ad sjællig Veie kan finde stærk Paaivirkning af Sygdomme Sted. Men det gaar ikke an, at lægge saadanne stærke sjællige Paaivirkninger i Hænderne paa Alle og Enhver. Den stærke Anvendelse af Maagnetisme kan føre til nye Lov, hvor Grandserne drages, saa at Samfundet kan værges mod Misbrug. Det er ikke min Mening, at de mugjældende Lovregler skulde være uangribelige og tilfredsstillende; men jeg tror, at det foreliggende Lovforslag ikke er ganske heldigt. Thi om jeg end kan indrømme, at jeg undtagelsesvis kan tænke mig, en saadan extraordinær Behandling af en ikke lægekyndig Person kan være onstelig og tilladelig, gaar dog dette Lovforslag langt videre. Thi det, som man kan tænke sig som Undtagelse, gjør dette Lovforslag til Regel. Deri ligger det Farlige ved dette Forslag. Det gjør Kvalfalveri til Regel, og man kan være vis paa, at hvis